

MR

Schiller Institut

Sankt Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C
Tel.: 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk

Lad os opgive den dødsdømte euro: **Den globale hyperinflation kan stoppes med Glass/Steagall!**

God dag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet.

Tak fordi vi måtte komme.

Netop nu forsøger EU desperat at tvinge sine medlemslande, inklusive Danmark, til at yde stadig større gigantiske bidrag og lån til nødstedte banker og eurolande i et desperat forsøg på at redde den dødsdømte euro. Denne trafik må stoppes omgående. Den er i gang med at skabe en hyperinflationsproces værre end den man så i Weimar-Tyskland i 1923. Vi må ikke længere ligge under for de alment accepterede vrangforestillinger og inkompetente dogmer, der har overtaget den finansielle politik i løbet af de seneste tre årtier. Vi må indføre en Glass/Steagall-lovgivning og bringe finansverdenen under kontrol af suveræne nationalstater.

Nødvendigheden af dette må være klar for alle, efter at Angelides-kommissionen, der blev nedsat af Den amerikanske Kongres i maj 2009, for at kaste lys over, hvad der egentlig gik galt i forbindelse med finanskrisen, i går offentliggjorde sin rapport. Den konkluderede, at "krisen var et resultat af menneskelige handlinger eller mangel på handlinger, den var ikke et naturfænomen eller et resultat af løbske computermodeller". Krisen skyldtes, ifølge rapporten, en ændring af værdinormerne i den finansielle og politiske verden igennem de seneste tre årtier, hvor man afregulerede og fjernede den offentlige kontrol - frem for alt ophævelsen af Glass/Steagall-banklovgivningen i 1999 og en lovgivning i år 2000, der tillod billioner af dollars i derivater.

Ifølge rapporten har de største økonomiske autoriteter i USA's centralbank, finansverdenen og den amerikanske regering udvist en total mangel på forståelse af den økonomiske proces. Det resulterede i krisen og den håbløst inkompetente håndtering af den. Man slutter med konklusionen: "Den største tragedie ville være at acceptere det omkvæd, at ingen havde kunnet forudsige dette, og at man derfor ikke havde kunnet gøre noget for at forhindre det (...) Hvis vi accepterer dette synspunkt, vil det ske igen".

Men som vi har set det i Danmark og EU, er det desværre ikke kun i USA, at man på inkompetent vis smed tusinder af milliarder af dollars ud som en redningskrans til finansverdenen, mens den almindelige økonomi fik lov til at forfalde. Den samme

politik har man fulgt her. Da det igangværende sammenbrud af det internationale finanssystem accelererede i 2008 med en tillidskrise over for verdens banker, gik Den europæiske Centralbank sammen med Federal Reserve i spidsen, bistået af de forskellige landes regeringer, for at give akut førstehjælp og masser af likviditet til både bankerne og finansmarkederne. Landene blev forgældede gennem udstedelsen af gigantiske finansielle hjælpepakker, som i stedet for at løse problemet blot gjorde problemerne større. Finansverdenen fik endnu flere penge at spekulere med, og vi ser nu en drastisk stigning i inflationen og priserne på specielt råstoffer og fødevarer, noget der igen her i 2011 har skabt en global fødevarekrise, som både fører til sult, nød og politiske omvæltninger, som vi netop nu ser det i Nordafrika. Samtidigt har vi fået en statsgældskrise og en eurokrise i EU.

Finansverdenen med centrum i City of London og Inter Alpha-bankgruppen fik gennemtrumfet nødløsninger i strid med Lissabon-traktaten, der skulle skabe et finansielt sikkerhedsnet under først Grækenland, så en ny hjælpepakke til Irland, og om kort tid til Portugal. Men ingen i finansverdenen kan dog forestille sig, hvordan man med den nuværende struktur i EU vil være i stand til at skaffe pengene til at redde det langt større Spanien. Det vil kræve, at de mere kreditværdige lande, som f.eks. Tyskland og Danmark, accepterer at yde endnu større ofre på euroens alter.

Det er dog vigtigt at slå fast, at denne EU-politik ikke er en hjælp til de udsatte lande eller deres befolkninger. Tværtimod. Hjælpen går til at forhindre udenlandske banker og investorer i at lide tab, mens prisen for hjælpen skal betales af befolkningerne gennem drakoniske nedskæringer. Det er derfor ikke med befolkningens gode vilje, at Grækenland og Irland tager imod denne hjælp. Det sker på udemokratisk vis gennem et diktat fra EU til landenes regeringer, der så gennemtvinger det med hård hånd. Nedskæringspolitikken vil drastisk øge dødeligheden i befolkningerne. Demokratiske nationer kan hurtigt blive forvandlet til kaos og borgerkrigs-lignende tilstande – med efterfølgende åbenlys fascisme.

Men selv de umenneskelige nedskæringer man kræver, vil ikke i sig selv redde euroen. Derfor må man enten tvinge de europæiske befolkninger til ubetinget at underkaste sig det finansielle diktat fra EU, dannelsen af et EU-imperium med de enkelte lande som impotente vasalstater, eller man må acceptere euroens opløsning. Den diskussion er allerede i fuld gang i Tyskland, hvor der er stor folkelig opbakning til at bryde ud af euroen og vende tilbage til D-marken. En opløsning af EU-imperiet, og en tilbagevenden til et samarbejde mellem suveræne nationer, vil åbne døren for det alternativ, som Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har fremlagt.

Først bør man gennemføre Glass/Steagall-lignende banklove, der gør det muligt at skelne mellem skidt og kanel i finansverdenen. Banker skal vælge om de vil være normale forretningsbanker, med staten som garant, eller investeringsbanker, der får lov til at sejle deres egen sø. Vitale bankfunktioner, som normal ind- og udlånsvirksomhed, beskyttes og kan fortsætte, mens al spillegælden, alle de enorme spekulative gevinster, derivater og andre finurlige finansinstrumenter, afskrives. Samtidig skabes der nationale kreditter til økonomisk opbygning, i lighed med, hvad

Alexander Hamilton som USA's første finansminister gjorde, da han skabte USA's første nationalbank.

Penge er ikke bare penge. Der er dårlig gæld og der er god gæld. Den dårlige gæld er den spillegæld, der netop nu tynger verden. Den gode gæld er den kredit, vi fremover vil skabe til investeringer i den fysiske økonomi, som f.eks. en Kattegatbro, et magnettognet, sundhed og uddannelse. Investeringer, der sikrer en stigende produktivitet og værdiskabelse i den fremtidige økonomi. Kun sådanne investeringer i fremtidens fysiske økonomi, ikke nedskæringer i velfærdstaten, kan få os ud af krisen. Der må også være et samarbejde om internationale projekter, der øger menneskehedens evne til at være flere mennesker med en højere levestandard, som NAWAPA-projektet, det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde, det største byggeprojekt i menneskets historie, der vil transformere hele Nordamerika, Transaqua-projektet, der vil føre vand til Chadsøen og gøre en hel del af Afrika grøn, en tunnel under Beringstrædet og et globalt infrastrukturnetværk til gavn for hele jordens befolkning.

Men alt dette kan kun ske, hvis vi tager magten over den finansielle og økonomiske politik ud af hænderne på de supranationale institutioner og finansmarkederne, og giver den tilbage til folkevalgte regeringer, der kæmper for det almene vel.

Globaliseringen har ikke gjort verdens befolkninger rigere, men har smadret de nationale reguleringer og den kontrol, som i efterkrigstiden gjorde det muligt at sikre en varig velfærdsstigning for hele befolkningen gennem nationale investeringer baseret på videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Kun en tilbagevenden til national suverænitet, og et samarbejde mellem suveræne nationer til fælles fordel, baseret på principperne fra den Vestfalske Fred i 1648, kan gøre Glass/Steagall, national kreditskabelse, og de andre nødvendige tiltag mulige, der vil give alle lande en anstændig fremtid.

En ting Angelides-kommissionen glemte at nævne er, at hvis man havde lyttet til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, der som den eneste økonom har haft ret i sine økonomiske forudsigelser gennem de seneste 50 år, inklusive forudsigelsen af den nuværende krise, og hans samarbejdspartnere i Schiller Instituttet, så ville finanskrisen aldrig have fundet sted. Vi advarede imod de kriser og katastrofer, som den alment accepterede tankegang ville føre til. I forbindelse med valg her i Danmark stillede jeg og Schiller Instituttets Venner op med slogans som: "Når boblen brister – Et nyt Bretton Woods", "Efter Finanskrakket – Magnetog over Kattegat" og "Kun et nyt kreditsystem kan redde Danmark". Vi har udførligt advaret Folketingets medlemmer, bl.a. gennem talrige foretræder her i Folketinget. Det er derfor på tide, at Folketingets medlemmer og den danske regering, i stedet for blindt som lemminger at føre Danmark ud over klippekanten sammen med euro-landene, lytter til de løsninger Schiller Instituttet har fremlagt, som ikke blot vil bringe os sikkert gennem den nuværende krise, men også give os en spændende og fascinerende fremtid.

MR

Og da vi heldigvis ikke er en del af euroen, men stadig har vores egen valuta, behøver vi ikke halse efter EU, men kan i stedet selv vise vejen.

Tak for ordet.